

VÄIKESE MUNA SEIKLUSED

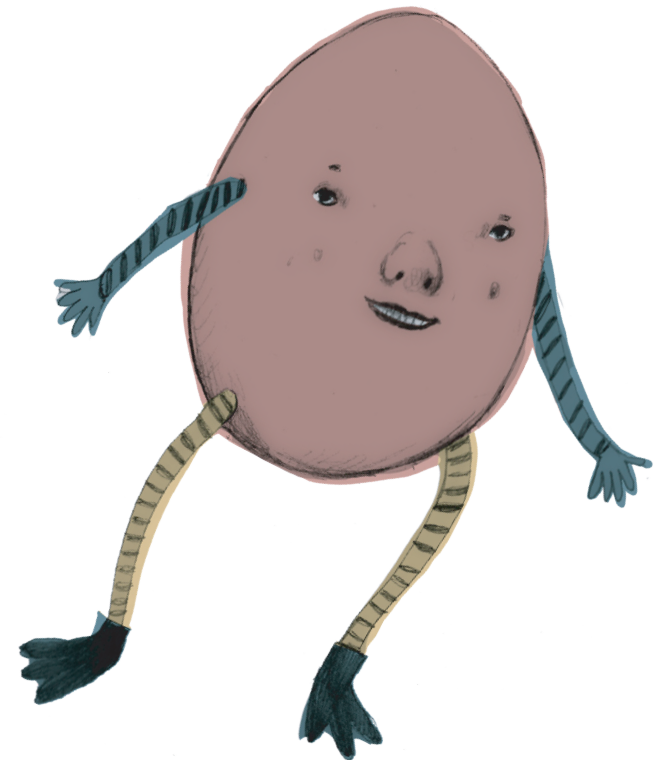
Ranna lähedal asuva põõsastiku tihedate okste vahel asus linnupesa, milles peesitas teiste munade seas üks väike seiklushimuline Muna. Muna pidas plaani pesast lahkumiseks. Ta unistas seiklustest ega suutnud kauem oodata, mil ta saab ujuma minna ja merede peal reisida.

Pesast kaugemal sillerdas kristallsinine meri, mille lained hellitasid pisikese Muna unistusi. Juba mitu ööd oli ta kujutlenud end hõljumas tundmatutele saartele ja eksootilistele maadele. Aga kuna väljas oli külm, eelistas ta esialgu jääda varju ema soojade tiibade alla.

Ühel hommikul äratasid Väikese Muna üles soojad päikesekiired. Kevad oli viimaks ometi saabunud! Muna veeretas ennast kaldale ning hüppas lainetesse. Hirmunult ja märjalt, külmetades ja kõhides suutis väike Muna vaevu kaldale tagasi kalade abiga jõuda. Ta ei olnudki ujunud, nagu ta oli arvanud, vaid tema keha oli kohe põhja vajunud.

Kui Väike Muna püüdis hirmunult uuesti katsetada ujumist, leidis ta end taas merepõhjast. Kalakesed, kes olid jäänud Väikese Muna tegemisi jälgima, aitasid teda jällekord.

"Ma arvan," ütles kalake talle, "et SEE meri ei ole sinu jaoks! Aastaid tagasi rääkis keegi mulle kaugest merest, sellisest merest, mis näeb surnud välja, kus ükski kala ei saa elada...Võib-olla ongi see just sinu jaoks, mida otsida."

**Kaasrahastanud
Euroopa Liit**

MY BOX OF STEAM Projektinumber: 2022-2-EE01-KA220SCH-00099273 Rahastatud Euroopa Liidu poolt. Avaldatud seisukohad ja arvamused on ainult autori(te) omad ega pruugi kajastada Euroopa Liidu või Euroopa Hariduse ja Kultuuri Rakendusameti (EACEA) seisukohti ja arvamusi. Euroopa Liit ega EACEA nende eest ei vastuta. Loodusteadused "TIHEDUS" Kogu sisule kehtib litsents CC BY-NC-ND 4.0.

"Väike Muna asus teele ja igas meres, kuhu ta jõudis, ta sukeldus. Kuid, oh õnnetust! Iga kord läks Muna põhja. Merepõhjas ta kohtas kalu, meduuse, delfiine ja vaalasid, kes kõik laususid talle ühest suust, et õnneks nende mered ei ole surnud ja et ta peab surnud merd edasi otsima...".

Väike Muna oli tõesti murest murtud. Ta oli nii kaugele juba rännanud ilma, et oleks mingitki edu saavutanud.

Ühel päeval, kui ta lootusetult nuttis, lähenes talle kilpkonn: "Tegelikult ei ole see, mida sa otsid, mitte tõeline meri, vaid soolane järv... väga soolane. Sellepärast nad seda nii kutsuvadki."

"Tõesti?" ütles Väike Muna ja ajas nina püsti.

"Muidugi leiad sa selle üles, kui lähed otse edasi. Nii sa ei saa ära eksida."

Väike Muna lehvitas kilpkonnale hüvastijätuks ja julgelt ning õnnelikult asus ta teele, kuni nägi enda ees kristalliselget vett, seda ihaldatud "merd".

Ühe hüppega sukeldus ta vetesse ja oli üllatunud, kuna ta ei vajunudki põhja. Vesi, mis nägi välja nagu sile siidine riidekangas, toetas teda ja Muna tundis, kuidas ta lõpuks ometi hõljus.

